משניות מבוארות

מסֶכֶת גיטין פרק ז

כ"א שבט

אמר רבי יוסי נומינו לשלים, אמרנו לרבי חנינא שהוא היה השליח לאמור הלכה בבית המדרש, אף אנו מקבלין שאפלו אמר לבית דין הגדול שבירושלים תנו גט לאשתי, ויכתבו ויתנו, ואין יכולין לעשות שלים, שסובר בבית דין מילי לא מסברי לשלים. אמר לעשרה כתבו גט לאשתי, אחד כותב ושנים חותמים, כדנן דהיינה לשנים ויתנו גט לאשתי, אחד כותב וכלם חותמין. לפיכך אם מת אחד מהן הרי זה גט בטל.

פרק ז א מי שאחזו קרדיקוס, שם שד השולט על אדם השוטה יין חדש ואמר כתבו גט לאשתי, לא אמר כלום, שאין דעתו מישבת, ואפלו אמר כתבו ותנו לה. וכן גם אמר כתבו גט לאשתי ואחזו קורדיקוס וחזר ואמר אל תכתבו, אין דבריו האחרונים כלום, שהרי דעתו נתישבה דעתו אין צריך לחזר ולשאלו אם רוצה בכתיבת הגט, וסומכים על מה שאמר לפני שאחזו קורדיקוס, אבל כל זמן שאין דעתו מישבת אין כותבין הגט, כיון דבאותה שעה לאו בר גרושין הוא. אדם ברא שנשתתק נעשה אלם מחמת חלי וחמנא לצלן, ואמרו לו האם נכתב גט לאשתך והרכיון בראשו, תנועה שמרמזו כמשיב הן, בודקין אותו שלשה פעמים בדברים אחרים, אם אמר על דבר שקראוי לחשיב בעליהן לאו אמר לאו, ועל דבר שקראוי לחשיב בעליהן הן אמר הן, סימן הוא שדעתו צלולה, ולכן הרי אלו יכתבו ויתנו הגט: משנה זאת היא לדעת רבי יוסי בסוף פרק ו שסובר מילי לא מסברי לשלים. גם כשאמר לשלשה.

ב) אמרו לו לבריא אם לא לשכיב מרע, נכתב גט לאשתך כגון שלא היה לו בנים, ואם ימות תזקק אשתו לייבם, ואמר להם כתבו והם אמרו לסופר וכתב ולעדים וחתמו, אף על פי שכתבוהו וחתמוהו אין נותנין לה, וחזר ונתנו לה, הרי הגט בטל, כיון שהם לא כתבוהו, עד שיאמר לסופר כתב ולעדים חתומו: **ג** בריא האומר לאשתו זה גטך מן מתי, או חולה שאמר זה גטך מן מתי מחלי זה, או שאמר זה גטך לאחר מיתה, לא אמר כלום, דאין גט לאחר מיתה. ובמשנה שבגמרא גורס זה גטך מן מתי זה גטך מחלי זה, ומפרש רש"י שכיון שאמר מחלי זה פרושו זה אמות מחלי זה, ואין גט לאחר מיתה, וכן פרש הרע"ב. אם אמר הרי זה גטך מהיום מן מתי, או שאמר הרי זה גטך מעכשיו מן מתי, הרי הגט בטל מחיים אם ימות. אמר הרי זה גטך מהיום ולאחר מיתה, הרי זה גט, ואינו גט, מטפקפק לתנא א' תבאה הוי דהיינו מהיום אם אמות, וכיון שאמר נתקיים התנאי, ונמצא שהוא גט משעת נתינתו, אוסר לעצמו לאחר זמן, שחוזר ממה שאמר מהיום, ואומר שלאחר מיתה יהא גט, ואין בדברינו כלום. דאין גט לאחר מיתה. לכן ואם מת, חולצת שפמא אינו גט, ולא מתיבמת שפמא גם הוא והרי היא גרושת אחיו, שהוא בכרת. האומר לאשתו זה גטך מהיום אם מתי מחלי זה, ועמד מחלי זה והלך

כ"א שבט

אמר רבי יוסי, נומינו לשלים, אף אנו מקבלין, שאפילו אמר לבית הדין הגדול שבירושלים תנו גט לאשתי, ויכתבו ויתנו. אמר לעשרה כתבו גט לאשתי, אחד כותב ושנים חותמין. כלם כתבו, אחד כותב וכלם חותמין. לפיכך אם מת אחד מהן, הרי זה גט בטל.

פרק ז א מי שאחזו קרדיקוס ואמר כתבו גט לאשתי, לא אמר כלום. אמר כתבו גט לאשתי וחזר ואמר אל תכתבו, אין דבריו האחרונים כלום. שנתישבה דעתו אין צריך לחזר ולשאלו אם רוצה בכתיבת הגט, וסומכים על מה שאמר לפני שאחזו קורדיקוס. אבל כל זמן שאין דעתו מישבת אין כותבין הגט, כיון דבאותה שעה לאו בר גרושין הוא. אדם ברא שנשתתק נעשה אלם מחמת חלי וחמנא לצלן, ואמרו לו האם נכתב גט לאשתך והרכין בראשו, תנועה שמרמזו כמשיב הן, בודקין אותו שלשה פעמים בדברים אחרים, אם אמר על דבר שראוי לחשיב בעליהן לאו אמר לאו, ועל דבר שראוי לחשיב בעליהן הן אמר הן, סימן הוא שדעתו צלולה, ולכן הרי אלו יכתבו ויתנו הגט: משנה זאת היא לדעת רבי יוסי בסוף פרק ו שסובר מילי לא מסברי לשלים. גם כשאמר לשלשה.

ב) אמרו לו לבריא אם לא לשכיב מרע, נכתב גט לאשתך כגון שלא היה לו בנים, ואם ימות תזקק אשתו לייבם, ואמר להם כתבו והם אמרו לסופר וכתב ולעדים וחתמו, אף על פי שכתבוהו וחתמוהו אין נותנין לה, וחזר ונתנו לה, הרי הגט בטל, כיון שהם לא כתבוהו, עד שיאמר לסופר כתב ולעדים חתומו: **ג** בריא האומר לאשתו זה גטך מן מתי, או חולה שאמר זה גטך מן מתי מחלי זה, או שאמר זה גטך לאחר מיתה, לא אמר כלום. דאין גט לאחר מיתה. ובמשנה שבגמרא גורס זה גטך מן מתי זה גטך מחלי זה, ומפרש רש"י שכיון שאמר מחלי זה פרושו זה אמות מחלי זה, ואין גט לאחר מיתה, וכן פרש הרע"ב. אם אמר הרי זה גטך מהיום מן מתי, או שאמר הרי זה גטך מעכשיו מן מתי, הרי הגט בטל מחיים אם ימות. אמר הרי זה גטך מהיום ולאחר מיתה, הרי זה גט, ואינו גט, מטפקפק לתנא א' תבאה הוי דהיינו מהיום אם אמות, וכיון שאמר נתקיים התנאי, ונמצא שהוא גט משעת נתינתו, אוסר לעצמו לאחר זמן, שחוזר ממה שאמר מהיום, ואומר שלאחר מיתה יהא גט, ואין בדברינו כלום. דאין גט לאחר מיתה. לכן ואם מת, חולצת שפמא אינו גט, ולא מתיבמת שפמא גם הוא והרי היא גרושת אחיו, שהוא בכרת. האומר לאשתו זה גטך מהיום אם מתי מחלי זה, ועמד מחלי זה והלך

מסֶכֶת גיטין פרק ח

כ"א שבט

הכיעיה אותו, אף על פי שאין העכוב ממנה אינו גט, כיון שלא נתקים התנאי, **רבן שמעון בן גמליאל אומר, כזה.** אם העכוב שלא הימנה, הוי גט. כלל אמר רבן שמעון בן גמליאל, כל עבבה שאינה הימנה, הרי זה גט. אבל אם הכיעיה את אביו הוי עבבה ממנה ואינו גט. **ז)** הדא דא ביהודה ואמר לאשתו הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שלשים יום, והיה הולך מהיום לגליל, ומפרש בגמרא דגם אמר לה כשאגיע לגליל יהיה גט לאלתר, הגיע לאנטיפטרס עיר שהיא סוף ארץ יהודה וחזר תוך שלשים יום בטל תנאו, ובטל הגט, דהרי לא הגיע לגליל ולא נשתהה שלשים יום, ואין כאן עוד לקיומו לאחר זמן, שהרי התנה על מהלך ראשון, וכן היה בגליל ואמר הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שלשים יום, וגם אמר אם אגיע לארץ יהודה הרי זה גט לאלתר, והיה הולך מגליל ליהודה והגיע לכפר עותנאי, שהוא סוף גבול הגליל, וחזר, בטל תנאו כדלעיל. אמר לה הרי זה גטך אם לא באתי מכאן עד שלשים יום, והיה הולך למדינת הים ואמר לה גם אם אגיע למדינת הים, יהיה גט לאלתר, והגיע לעכו ולא הגיע בגבול שלג ארץ ישראל, וחזר בתוך שלשים יום, בטל תנאו, דהרי לא הלך למדינת הים וגם לא שהה שלשים יום. האומר לאשתו הרי זה גטך כל זמן שאעבר מכנגד פניך שלשים יום: דהיינו כשאשתהה עובר מכנגד פניך שלשים יום, היה הולך ובא בתוך פחות משלשים יום ובא, ואחר כך שהה שלשים יום ולא ראה פניך, הואיל ולא נתיחד עמה, הרי זה גט. ולא חיישינן שמא נתפיס עמה ובטל הגט, כיון שלא נתיחד עמה ולא נתיחד עמה. דאם כמה עדים שלא נתיחד עמה. דאם לא כן חיישינן שמא יערער הבעל ויאמר שפיס אותה, ונהנה גט ישן. **ח)** האומר לאשתו הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש, חל הגט לאחר שנים עשר חדש, הרי זה כבר מת. אבל אם אמר לה הרי זה גטך מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, אינו גט, דבמה שנתנה לו אינו שוטה ואינו מת. **ט** האומר לאשתו הרי זה גטך אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, כתבו ותנו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט, דגם על הכתיבה הקפיד שיהא אחר שנים עשר חדש. אמר כתבו ותנו גט עשר חדש אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, כתבו ותנו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט דקדלעיל. רבי יוסי אומר, כזה גט, כיון שאמר כל

אמר רבי יוסי, נומינו לשלים, שאפילו אמר לבית הדין הגדול שבירושלים תנו גט לאשתי, ויכתבו ויתנו. אמר לעשרה כתבו גט לאשתי, אחד כותב ושנים חותמין. כלם כתבו, אחד כותב וכלם חותמין. לפיכך אם מת אחד מהן, הרי זה גט בטל.

פרק ז א מי שאחזו קרדיקוס ואמר כתבו גט לאשתי, לא אמר כלום. אמר כתבו גט לאשתי וחזר ואמר אל תכתבו, אין דבריו האחרונים כלום. שנתישבה דעתו אין צריך לחזר ולשאלו אם רוצה בכתיבת הגט, וסומכים על מה שאמר לפני שאחזו קורדיקוס. אבל כל זמן שאין דעתו מישבת אין כותבין הגט, כיון דבאותה שעה לאו בר גרושין הוא. אדם ברא שנשתתק נעשה אלם מחמת חלי וחמנא לצלן, ואמרו לו האם נכתב גט לאשתך והרכין בראשו, תנועה שמרמזו כמשיב הן, בודקין אותו שלשה פעמים בדברים אחרים, אם אמר על דבר שראוי לחשיב בעליהן לאו אמר לאו, ועל דבר שראוי לחשיב בעליהן הן אמר הן, סימן הוא שדעתו צלולה, ולכן הרי אלו יכתבו ויתנו הגט: משנה זאת היא לדעת רבי יוסי בסוף פרק ו שסובר מילי לא מסברי לשלים. גם כשאמר לשלשה.

ב) אמרו לו לבריא אם לא לשכיב מרע, נכתב גט לאשתך כגון שלא היה לו בנים, ואם ימות תזקק אשתו לייבם, ואמר להם כתבו והם אמרו לסופר וכתב ולעדים וחתמו, אף על פי שכתבוהו וחתמוהו אין נותנין לה, וחזר ונתנו לה, הרי הגט בטל, כיון שהם לא כתבוהו, עד שיאמר לסופר כתב ולעדים חתומו: **ג** בריא האומר לאשתו זה גטך מן מתי, או חולה שאמר זה גטך מן מתי מחלי זה, או שאמר זה גטך לאחר מיתה, לא אמר כלום. דאין גט לאחר מיתה. ובמשנה שבגמרא גורס זה גטך מן מתי זה גטך מחלי זה, ומפרש רש"י שכיון שאמר מחלי זה פרושו זה אמות מחלי זה, ואין גט לאחר מיתה, וכן פרש הרע"ב. אם אמר הרי זה גטך מהיום מן מתי, או שאמר הרי זה גטך מעכשיו מן מתי, הרי הגט בטל מחיים אם ימות. אמר הרי זה גטך מהיום ולאחר מיתה, הרי זה גט, ואינו גט, מטפקפק לתנא א' תבאה הוי דהיינו מהיום אם אמות, וכיון שאמר נתקים התנאי, ונמצא שהוא גט משעת נתינתו, אוסר לעצמו לאחר זמן, שחוזר ממה שאמר מהיום, ואומר שלאחר מיתה יהא גט, ואין בדברינו כלום. דאין גט לאחר מיתה. לכן ואם מת, חולצת שפמא אינו גט, ולא מתיבמת שפמא גם הוא והרי היא גרושת אחיו, שהוא בכרת. האומר לאשתו זה גטך מהיום אם מתי מחלי זה, ועמד מחלי זה והלך

פרק ח כתיב (דברים כד, א) "וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה", מדכתיב "ונתן בידה", אם היה כותב ונתנה, יכולים שבכל מקום שהוא רשותה הוי בידו, ודוקא כשהיא עומדת בחצרה (גמרא) **ח)** המוזר גט לאשתו והיא בתוך ביתה ובתוך חצרה, הרי זו מגרשת. אף על פי שלא קבלה הגט בידה, ואף על פי שכל נכסי מלוג ברשות הבעל, גזה וחצרה פאין כאחת, דבזמן שמתגרשת חוזרין הנכסים לרשותה. אבל זרקו לה בתוך ביתו שתשתלנה, וכשהיא קוראה הוא עמה בפנים, שאינה שלה, אינה מגרשת. ודוקא בפנים שאינה בגוהה עשרה, הוי רשות לבעלה, אבל אם זרקו לתוך חיקה או לתוך קלתה, מין כלי שהנשים נותנות שם מטוה ומחטין, הרי זו מגרשת. דאין חיקה מקפיד על מקום קלתה. **ב)** אמר לה כנסי שור חוב זה והיו עסוקין בעניני גרושין, שמתאמצת לגבות מאחיוריו על גבו, ועקם גבו שתשלנה, וכשהיא קוראה הוא עמה והרי הוא בגה, אינו גט, עד שיאמר לה, בעוד הגט בידה, הא גטך. נתן הגט ביד הבן ישנה, נעורה משנתה, קוראה והרי הוא בגה, אינו גט עד שיאמר לה כשנגערה והגט בידה הרי זה גטך. היתה עומדת ברשות הרבים וזרקו לה הגט, אם הוא קרוב לה מגרשת אם קרוב לה הרי היא מגרשת ונקרא קרוב למי שיכול לשמרו. אם היא יכולה לשמור הגט, והוא אינו יכול לשמרו, הרי היא מגרשת, ואם הוא יכול לשמרו הגט, והיא אינה יכולה לשמרו, אינה מגרשת. **מחצה על מחצה** שעיניהם יכולים לשמרו, אל שעיניהם אינם יכולים לשמרו, כל אחד לבד, אבל שעיניהם ביחד יכולים לשמרו, **מגרשת ואינה מגרשת.** אבל כשאינם יכולים לשמרו כלל, פשיטא שאינה מגרשת. **ג)** וכן לענין קדושין אם זרק לה מטבע או שטר קדושין, אם יכולה לשמרו, הרי קדושין, דילפינן "ויצאה והיתה" (דברים כד, ב). **וכן לענין החוב,** אם אמר לו בעל חובו זרק לי ונתן לו, אם היה קרוב למלוה הגט בידה ונבסר משלשה. משאר קרוב לגזה. **מחצה על מחצה שעיניהם יחלקו** משפט. מטאן חוזר לדין **גם היתה עומדת על ראש הגג והגיע לאויר הגג הרי זו מגרשת,** דכיון שהגיע לרשותה בתוך שלשה קטפים, הוי כאלו נח. **אם הוא נמצא מלמעלה** ולא הגיע לאויר הגג, נכנס בתוך שלשה קטפים, אפלו נמחק או נשרף קדם שהגיע גם לידה, **הרי זו מגרשת,** דכיון שאמר קדם

בשוק וחלה ומת. אומדין אותו שם **מחמת חלי הראשון מת, הרי זה גט,** ואם לאו, אינו גט. **ד)** הנותן גט לאשתו בחצר אחרת אם מתי לא באתי עמו אלא בפני עדים, שמא יבא עליה ותהא צריכה גט אחר, ולא צריכה עדים כשרים אלא אפילו עבד אפילו שפחה, מפני שלבה גס בה, בשפחתה. מה היא דיינה בהיימים, משעת נתינת הגט, בנתן לה גט ואמר לה הרי זה גטך ותקרעי ותנשאי בו מעת שאני בעולם אם מתי. **רבי יהודה אומר** דיינה כאשת איש לכל דברים, דקמסור לשיחול הגט קמסור דוד אי דבעינא לשיחול הגט קמסור למיתה, והבא עליה כאלו בא על אשת איש. **רבי יוסי אומר מגרשת ואינה מגרשת.** מעת נתינת הגט ובבא עליה באשם תלוי, דמסקפקא ליה כל שעה דלמא זוהי השעה המסוכנה למיתתו, דאגאלא מלתא דחדי ליבי, אבל באומר מעכשיו אם מת, דיינה כפנויה משעת נתינה, כך פרושו לפי רש"י ור"ב. ותוספות מפרשים דמיירי באומר לה מהיום אם מתי, ורבי יהודה סובר שדעתו לאחר הגט כל מה שיזכל ורק שיחול למחיים שעה אחת סמוך למיתה, ורבי יוסי מסקפקא ליה אי מהיום ממש קאמר או מעת שאני בעולם, והא דלא קאמר קפק שלשה, דקל מקום שאמרתו חכמים מגרשת ואינה מגרשת בחמשה דברים, בחמוזותיה כל היימים (גמרא). **ה)** אמר לה הרי זה בעל מנת שתתני לי מאתים זוז, הרי זו מגרשת, דקל האומר על מנת כקבלת הגט, **ותתן מגרשת** משעת קבלת הגט, לפני לי מאתים זוז, ואם אבד הגט לפני שנתנה לו, הרי זו מגרשת, דקל האומר על מנת כאומר מעכשיו דמי. אמר לה **על מנת שתתני לי מכאן ועד שלשים יום, ונתנה לו בתוך שלשים יום מגרשת, ואם לאו אינה מגרשת.** ולא אמרינן שנתפנתן לזרזה. כאן פרשו בגמרא שהחוריר מחסקרא, שצריך לומר כך: אם אמר לה הרי את מגרשת על מנת שתתני לי אצטליתי דהיינו בגד שלי ובאבד, אינה מגרשת, דדקינא אצטליתו רוצה. **אמר רבן שמעון בן גמליאל מעשה בציון באחד שאמר לאשתו הרי זה גטך על מנת שתתני לי אצטליתי, ואבדה** ואמרו חכמים תתן לו את דמיה. ו דהיינו דמי אצטליתו, **אבא,** על מנת שתתן לי אבא, כמה היא מניקתו, שתי שנים, **רבי יהודה אומר,** שמונה עשר חדש. מת הבן אז שמת האב, הרי זה גט. הרי זה גטך על מנת שתשמשני את אבא שתי שנים, על מנת שתתניקי את בני שתי שנים, מת הבן אז שמת האב, אם אפשי שתשמשני שלא בהקפדה, שלא

בשוק וחלה ומת. אומדין אותו שם **מחמת חלי הראשון מת, הרי זה גט,** ואם לאו, אינו גט. **ד)** הנותן גט לאשתו בחצר אחרת אם מתי לא באתי עמו אלא בפני עדים, שמא יבא עליה ותהא צריכה גט אחר, ולא צריכה עדים כשרים אלא אפילו עבד אפילו שפחה, מפני שלבה גס בה, בשפחתה. מה היא דיינה בהיימים, משעת נתינת הגט, בנתן לה גט ואמר לה הרי זה גטך ותקרעי ותנשאי בו מעת שאני בעולם אם מתי. **רבי יהודה אומר** דיינה כאשת איש לכל דברים, דקמסור לשיחול הגט קמסור דוד אי דבעינא לשיחול הגט קמסור למיתה, והבא עליה כאלו בא על אשת איש. **רבי יוסי אומר מגרשת ואינה מגרשת.** מעת נתינת הגט ובבא עליה באשם תלוי, דמסקפקא ליה כל שעה דלמא זוהי השעה המסוכנה למיתתו, דאגאלא מלתא דחדי ליבי, אבל באומר מעכשיו אם מת, דיינה כפנויה משעת נתינה, כך פרושו לפי רש"י ור"ב. ותוספות מפרשים דמיירי באומר לה מהיום אם מתי, ורבי יהודה סובר שדעתו לאחר הגט כל מה שיזכל ורק שיחול למחיים שעה אחת סמוך למיתה, ורבי יוסי מסקפקא ליה אי מהיום ממש קאמר או מעת שאני בעולם. **המוזר** גט לאשתו בחצר אחרת והיא בתוך ביתה ובתוך חצרה, הרי זו מגרשת. אף על פי שלא קבלה הגט בידה, ואף על פי שכל נכסי מלוג ברשות הבעל, גזה וחצרה פאין כאחת, דבזמן שמתגרשת חוזרין הנכסים לרשותה. אבל **זרקו לה בתוך ביתו** שתשתלנה, וכשהיא **קוראה הוא עמה בפנים,** שאינה שלה, **אינה מגרשת.** ודוקא בפנים שאינה בגוהה עשרה, הוי רשות לבעלה, אבל אם זרקו לתוך חיקה או לתוך קלתה, מין כלי שהנשים נותנות שם מטוה ומחטין, הרי זו מגרשת. דאין חיקה מקפיד על מקום קלתה. **ב)** אמר לה כנסי שור חוב זה והיו עסוקין בעניני גרושין, שמתאמצת לגבות מאחיוריו על גבו, ועקם גבו שתשתלנה, וכשהיא **קוראה הוא עמה והרי הוא בגה, אינו גט, עד שיאמר לה,** בעוד הגט בידה, **הא גטך.** נתן הגט ביד הבן ישנה, נעורה משנתה, **קוראה והרי הוא בגה, אינו גט עד שיאמר לה** כשנגערה והגט בידה **הרי זה גטך. היתה עומדת ברשות הרבים וזרקו לה הגט,** אם הוא **קרוב לה מגרשת** אם **קרוב לה הרי היא מגרשת** ונקרא קרוב למי שיכול לשמרו. אם היא יכולה לשמרו הגט, והוא אינו יכול לשמרו, הרי היא מגרשת, ואם הוא יכול לשמרו הגט, והיא אינה יכולה לשמרו, אינה מגרשת. **מחצה על מחצה** שעיניהם יכולים לשמרו, אל שעיניהם אינם יכולים לשמרו, כל אחד לבד, אבל שעיניהם ביחד יכולים לשמרו, **מגרשת ואינה מגרשת.** אבל כשאינם יכולים לשמרו כלל, פשיטא שאינה מגרשת. **ג)** וכן לענין קדושין אם זרק לה מטבע או שטר קדושין, אם יכולה

שנים עשר חדש, הרי זה גט, שהרי כבר חל הגט משעת נתינה. ובגמרא יש לקרוא לו אי מתמר מיד, שהרי יש לו אב עדות, אי שמתמרת דזקא כשיגיע הזמן של שנים עשר חדש, דיש לגזר שלא לא מת. **ט)** האומר לאשתו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, כתבו ותנו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט, דגם על הכתיבה הקפיד שיהא אחר שנים עשר חדש. אמר כתבו ותנו גט עשר חדש אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, כתבו ותנו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט דקדלעיל. רבי יוסי אומר, כזה גט, כיון שאמר כל

אינו גט. רבן שמעון בן גמליאל אומר, כזה גט. כלל אמר רבן שמעון בן גמליאל, כל עבבה שאינה הימנה, הרי זה גט: **ז** הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שלשים יום והיה הולך מיהודה לגליל, הגיע לאנטיפטרס וחזר, בטל תנאו. הרי זה גטך אם לא באתי מכאן עד שלשים יום, והיה הולך מגליל ליהודה, והגיע לכפר עותנאי וחזר, בטל תנאו. הרי זה גטך אם לא באתי מכאן עד שלשים יום והיה הולך למדינת הים והגיע לעכו וחזר, בטל תנאו. הרי זה גטך כל זמן שאעבור מכנגד פניך שלשים יום, היה הולך ובא, והואיל ולא נתיחד עמה, הרי זה גט: **ח** הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש, אינו גט. הרי זה גטך מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש, הרי זה גט: **ט** אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש כתבו ותנו גט לאשתי, כתבו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט. כתבו גט לאשתי אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, כתבו בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט. רבי יוסי אומר, כזה גט. כתבו לאחר שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש ומת, הגט קדם למיתה, הרי זה גט. ואם מיתה קדמה לגט, אינו גט. ואם אין ידוע אם קדם הגט מת או לאחר הגט מת, זו היא בכלל מה שאמרו שהיא מגרשת ואינה מגרשת בחמשה מת.

פרק ח כתיב (דברים כד, א) "וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה", מדכתיב "ונתן בידה", אם היה כותב ונתנה, יכולים שבכל מקום שהוא רשותה הוי בידו, ודוקא כשהיא עומדת בחצרה (גמרא) **ח)** המוזר גט לאשתו והיא בתוך ביתה ובתוך חצרה, הרי זו מגרשת. אף על פי שלא קבלה הגט בידה, ואף על פי שכל נכסי מלוג ברשות הבעל, גזה וחצרה פאין כאחת, דבזמן שמתגרשת חוזרין הנכסים לרשותה. אבל **זרקו לה בתוך ביתו** שתשתלנה, וכשהיא **קוראה הוא עמה בפנים,** שאינה שלה, **אינה מגרשת.** ודוקא בפנים שאינה בגוהה עשרה, הוי רשות לבעלה, אבל אם זרקו לתוך חיקה או לתוך קלתה, מין כלי שהנשים נותנות שם מטוה ומחטין, הרי זו מגרשת. דאין חיקה מקפיד על מקום קלתה. **ב)** אמר לה כנסי שור חוב זה והיו עסוקין בעניני גרושין, שמתאמצת לגבות מאחיוריו על גבו, ועקם גבו שתשתלנה, וכשהיא **קוראה הוא עמה והרי הוא בגה, אינו גט, עד שיאמר לה,** בעוד הגט בידה, **הא גטך.** נתן הגט ביד הבן ישנה, נעורה משנתה, **קוראה והרי הוא בגה, אינו גט עד שיאמר לה** כשנגערה והגט בידה **הרי זה גטך. היתה עומדת ברשות הרבים וזרקו לה הגט,** אם הוא **קרוב לה מגרשת** אם **קרוב לה הרי היא מגרשת** ונקרא קרוב למי שיכול לשמרו. אם היא יכולה לשמרו הגט, והוא אינו יכול לשמרו, הרי היא מגרשת, ואם הוא יכול לשמרו הגט, והיא אינה יכולה לשמרו, אינה מגרשת. **מחצה על מחצה** שעיניהם יכולים לשמרו, אל שעיניהם אינם יכולים לשמרו, כל אחד לבד, אבל שעיניהם ביחד יכולים לשמרו, **מגרשת ואינה מגרשת.** אבל כשאינם יכולים לשמרו כלל, פשיטא שאינה מגרשת. **ג)** וכן לענין קדושין אם זרק לה מטבע או שטר קדושין, אם יכולה

שנים עשר חדש ומת בתוך שנים עשר חדש, חל הגט משעת נתינה, **הרי זה גט.** אם אמר לה אי מתמר מיד, שהרי יש לו אב עדות, אי שמתמרת דזקא כשיגיע הזמן של שנים עשר חדש, דיש לגזר שלא לא מת. **ט)** האומר לאשתו אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, כתבו ותנו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט, דגם על הכתיבה הקפיד שיהא אחר שנים עשר חדש. אמר כתבו ותנו גט עשר חדש אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, כתבו ותנו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט דקדלעיל. רבי יוסי אומר, כזה גט, כיון שאמר כל